

על ההסכרה, בארץ ובעולם, מישראל ומן התפוצות, ולהעמיד בפני המישה הנורא שהם עושים שוב ושוב. כיצד לא יתעוררו טענות נגד היהודים והיהדות, כאשר כל הסרטים הללו שרים שיריהלל לעיליתים של העם הנבחר? כיצד לא יתעייף העולם, כאשר נושא השיחה היחיד שיש לנציגי הודי לבוא לארץ-הקודש, כאשר הוא מור צגת כמולדת המדוכאים, כאיגוד של קורי בנות מקצועיים, שאינם עושים מאומה כל חיייהם חוץ מאשר לבכות את מתייהם, מאז ימי בריכתוב ועד ימינו?

האומנם זה כל מה שיש לומר על ישראל ראל ועל היהדות, או שמא הגיע הזמן להעיר כמה ראשים נבובים האחראים ל- סוג זה של הסברה, ולמנות במקומם כאלה שלא יראו חובה לעצמם לעורר רק חמלה?

## תדרין

### חובה לראות:

**תל-אביב:** מזימות, כל אנשי הנשיא, הקוקיה, ארזות הבמה.  
**ירושלים:** כל אנשי הנשיא, מזימות.  
**חיפה:** האיש שרצה להיות מלך, אה בזחיה של בלונדינית, אנשים יפים.

### תל אביב

\*\*\* **מזימות** (אלנבי, ארצות-הברית) — סרטו החדש של היצ'קוק, פחות מפתיד אבל יותר משעשע מן הממור: צע אצלו, מסבך זוג שמחפש יורש עם זוג שאוסף יהלומים, אין מה להוסיף, היצ'קוק יש רק אחד.

\*\*\* **ארזות הבמה** (פארז, ארצות-הברית) — מעין סיכום מוקדם של צ'פלין, המתבונן בקאריירה שלו ובתכור נותני של עולם הבידור, בצורה מפורחת ורגישה, השנים רק הוסיפו לאיכות הסרט.  
\*\*\* **כל אנשי הנשיא** (מוגרבי, ארצות-הברית) — שיתור החקירה הע"י תונאית שהביא להשיפת פרשת ווטרגייט, מוצג כסרט-מתח מרתק הנזר בהקפדה מהבעת דעה פוליטית כלשהי. רוברט רדפורד ודאסטין הופמן הם שני היתורי נאים התרוצים.

\*\*\* **שליחות סודית בפראג** (דייבי זאן, אנליה) — פארודיית-ריגול ישנה אבל משעשעת, על סוכן בריטי בעל-כור' חד שבשלח אל מאחרי מסך-הברזל, ועל גינוני הטכס של האחראים לגורלו. עם דירק בוגארט, רוברט מורלי ולאן מק קרן.

\*\*\* **הקוקיה** (פארז, ארצות-הברית) — עימות בין עברייני המתחזה 'מסרף לבין אחות ראשית בבית-משור' געים, במשל על דיכוי הפרט בתורה המודרנית. בימוי מרשים של מילוש פור-מן. ג'ק ניקולסון בתפקיד חייו.

### ירושלים

\*\*\* **קידמת ערן** (אוריון, ארצות-הברית) — גירסתו של איליה קאזאן לספר של בצ'ן סטיינבק המשחזר את פרשת אדם קין והבל, בעיירת-שדה אמריקאית. גייטס דין הוא קין, ריימונד מאסי הוא אדם.

\*\*\* **מלך ליום אחד** (ירושלים, צר-פת) — המשוגעים שבורחים ממוסד סגור ומשתלטים ליום אחד על עיירה, ואחר-כך חוזרים, בשאט-נפש, לשלוות שבין החור' ומת הבצורות. אטירה רומנטית חביבה של ציליס דה-ברוקה, עם אלן בייטס בתור קוד הראשי.

\*\*\* **אנשים יפים** (רוז, דרום-אפריקה) — סרט תיעודי על חיות הגינר גלים והמדבריות של מערב אפריקה, פרי מחקרים של שנים ארוכות המציגים את ההולכים על ארבע כתביבים ומתורבתים לא פחות מן ההולכים על שניים.

### חיפה

\*\*\* **האיש שרצה להיות מלך** (אורה, ארצות-הברית) — אגדתו של קיפ-לינג על שני סמלים בריטיים ורודי-בצע, שומרת על קיסמה המקורי וזוכה בתוספת של מוסר-השכל אנטר-קולוניאליסטי של הבמאי ג'ון יוסטון. שון קוגני ומייקל קיין מציטיינים.

\*\*\* **אהבתיה של בלונדינית** (אורלי, צ'כיה) — סרט מוקדם של מילוש פורמן (משנת 1965), מוכיח את כישוריו הנדיר להפיק אפילו מן המציאות האפרי דה ביותר, חיוויה אנטי-אמיתית, כדאי לראות.

## זיכרונותיו של

### נהג-כוונית



רחובות זועמים (סינמה 2, תל-אביב, ארצות-הברית) — הצ' לתה-היוקרה של סרט זה, שניע' שה לפני שלוש שנים, העלתה את הבמאי מרטין (אליס לא גרה כאן יותר, נהג מונית) סקורסיו על דרך המלך. כפי שהוא מודה בעצמו, יש בסרט זה נימה אוטוביוגרפית ברורה, כשארבעת הגיבורים, שסיפוריהם מתפתחים במק' ביל, הם העתקי ידיו שעימם גדל-הארבעה חיים בגיטו האיטלקי של ניו-יורק, הידוע בשם „איטליה הקטנה" (זה הרובע שבו התרחשו זיכרונות הסנדק), מכירים רק סוג אחד של מימסד, המאפיה, ומנסים למצוא את דרכם בין המיתוסים של החברה שבתוכה צמחו (כבוד-מישפחה, שובניזם גברי, חטא קדמון, אימת כנסייה) לבין החרות המוצעת להם בעולם החדש.

המצלמה הרודפת אחר הדמויות כאחוזת-הזית, זווית-צילום מעוותת, פסיקול עמוס לעיפה — בכל אלה תוקף סקורסיו את חושי הצופה, עד שזה כמעט כורע תחת המעמסה. יש סצינות המתמשכות מעבר לנחוץ, כנראה משום שיש להן שייכות אישית ביותר לזיכרונות הבמאי, וארבעת הסיפורים המקבילים חסרים את הליטוש המק' צועי של סרטיו המאוחרים יותר, אבל כל מה שנאמר באותם סרטים מופיע כאן בהבלטה, בצורה אמיתית וכי-



רוברט דה-נירו (ג'וני בוי) והרווי קיטל (צ'ארלי)

אבת יותר, משל היתה זו קריאת-כאב הפורצת מעימקי הנשמה, אשר עומעמה מאוחר יותר על-ידי שכלול טכני ואיפוק מתוכנן.

## הבו לנו

### היצ'קוק



ההזדמנות השנייה (דקל, תל-אביב, ארצות-הברית) — בריאן די-פאלמה אינו עושה סר' טים על החיים סביבו, אלא על הסרטים שסביבו. בסוד אחרות היה תרגיל היצ'קוקי, פאנטום גן העדן (שלא הוצג בארץ) השתעשע בזיכרונות פאנטום האופירה, והפעם הוא חוזר שוב להיצ'קוק, או ליתר דיוק לורטיגו ולרבקה. ביתר פירוט, מדובר כאן באיש-עסקים שאשתו ובתו נחטפות והוא נדרש לשלם תמורתן כופר. כניעתו לעצות המיטטרה גורמת למותן וחילו, לאחר-מכן, מוקדשים לזיכרון של השתיים, עד שיום בהיר אחד, שנים רבות לאחר-מכן, הוא פוגש בפירנצה נערה הדומה כשתי טיפות מים לרעייתו המנוחה, והוא מתאהב שוב מעל לראשו.

אין טעם לגלות את ההמשך, מאחר שמדובר בסרט מיסתורין ומתח. צריך רק לעיין שדי-פאלמה מנסה בכל מאודו להידמות להיצ'קוק, ואילו משתמש במוסיקאי ברנרד הרמן, שהלחין את המוסיקה לרבים מסרטיו של אמון-המתח.

אולם די-פאלמה חסר אותה שליטה טכנית מושלמת היוצרת בסירטי היצ'קוק, את הרושם שהדברים נעשים בצורה האפשרית היחידה די-פאלמה מרבה בתנועות מצי למה ובאפקטים חזותיים מוגזמים, מטביע את פסיקול במוסיקה, גם כשאין בכך צורך, וכך, במקום שהצופה



רוברטסון וביז'ולד ומציבות-זכרון

ייסחף ללא-משים בתוך עולם שנראה בעיניו מציאותי וממשי, הוא נגדר בכוח לתוך מערבולת סבוכה. אומנם, קליף רוברטסון וז'נביג ביז'ולד מתמסרים לתפקידיהם בנאמנות, והצלם יולמוש זיגמונט מתגבר על כל המיבחנים שעמדו בפניו, אבל זה עדיין רק חיקוי, לעיתים מוצלח, אבל עדיין רחוק מן המקור.

## אהבותיו של

### קבצן מזכור



יופי-דו (לימור, תל-אביב, אי-טליה) — זהו סיפור-אהבה הב' נוי סביב דמותו הכאריזמטית (באיטליה) של אלילה-זמר אדריאנו צ'לנטאנו ואין זה פלא, מאחר שצ'לנטאנו ביים אותו בעצמו, ואף כיסה חלק נכבד מן ההשקעה הגדולה שנדרשה להפקתו. הוא מגלם קבצן שובה-נפש מונוציה בשם פליצה (מאושר — באי-טלקית), הנקע בין זכר אשתו הראשונה (שארלוט ראמפי-לינג), שנעלמה מחייו אחרי שהעניקה לו בת אך לא יכלה עוד לעמוד בעוני שבסביבה, לבין אשתו השנייה (קלאודיה מורי, אשתו של צ'לנטאנו בחיים), המנסה לנחמו על אובדן אהבת-האמת שלו.

בתוך המיסגרת הזאת דוחס צ'לנטאנו את כל מה שחולף בראשו, בלי הבחנה ובלי ניתוח: אהבת-אמת מול רדיפת-בצע, הרעלת-הטבע החונקת את ונציה, ברייונות מול אבירות, אחרות-קבצנים רומנטית, הומור, זוועה, מוסי-קה, פאתוס וסרקאזם.

בתוך הבולמוס הזה, יש כמה דברים יפים להפלא — כמו הסיניה המוסיקלית בתוך כיכר ונציאנית, המזכירה את מיטב המחזורים האמריקאיים. ההומור לעתים מבי-ריק, כמו בסצינת-הפתיחה, כאשר זוג מתעורר בתוך די-



פליצה (צ'לנטאנו) מסייד את אשתו

רה מוצפת מים, אבל כשפותחים את הברז באמבטיה, כדי להתרחץ, לא יוצאת ממנו אף טיפה אחת. עבודת-הזוהר של הטבע בפברזי ונציה, וכלה באפור הקודר של תחנת רכבת-תחתית במילאנו.